

גיליון

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים
משיחותיו וכתביו של מגיד המישרים

הרב שמעון גוטסמן שליט"א

גיליון טבת תשפ"ג

קו השיחות והחיוקים: 077-260-9134

**לתרומות, לתגובות, להזמנת הרצאות ולרכישת הספרים
ניתן להתקשר: 08-9743208 \ 0527608955**

ניתן לקבל את הגיליון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

תוכן המאמרים:

היכן נמצאים החיים היפים - עמ' ד'

ארץ החיים היפים | המאבטה של ברינקס

גר החנוכה לא מפחד להיות לבד | ללכת עם הזרם?

כך דעת הרב "כולם" ... | מסר חשוב מאוד

כל אחד והחלום שלו | החלום התגשם: נהיית מיליונר

מי מצא את טבעת היהלום | סיפור הצלה מופלא בחשיפה ראשונה

איזה נס שהרופא התעכב.

בימים ההם בזמן הזה - עמ' י"ב

סיפור הצלה מופלא

חנוכה, מה זה קשור אלי? - עמ' י"ד

המאמר שיכניס אותך לחנוכה

היכן נמצאים החיים היפים

ארץ החיים היפים

אחיי ורעיי, אפתח במשל.

לפני שנים רבות היה הייתה ארץ רחוקה שכונתה "ארץ החיים היפים", בארץ הזאת היו "מפנקים" במיוחד את האורחים, כל אורח קיבל ארמון ענק המאובזר בכל תענוגות העולם, אף כסף רב ואבנים טובות המתינו עבדו בארמון, ומלבד זאת גם שלושה משרתים שעמדו הכן לשירותו של האורח. כל זה נמשך למשך שנה אחת, אך לאחר שנה היה מוזמן האורח למשפט ושם תמיד היה נגזר דינו של האורח למוות. אף אחד לא הצליח להימלט מגזר הדין הקשה. וכשכבר הצליח להבין האורח את מה שצפוי לו בסוף השנה נסגרו עבודו גבולות הארץ. ומה היה דבר המשפט? השופטים היו שואלים את האורח: מה הביא אותך לבא לכאן? מי שענה להם תשובה אמיתית וכגון ששמע על נפלאות הארץ הזאת, נשלח לתוך כלוב ריק, שם נשאר עד שמת ברעב, ומי שתשובתו הייתה שקרית הושלך לגוב האריות שם סיים את חייו רח"ל. באיזה שהוא שלב שמעו האורחים את מה שצפוי להם בבית המשפט, וכך מי שחשב שעדיף לגזוע ברעב השתדל לומר אמת, ומי שחשב שעדיף להיטרף בשיני האריות שיקר בכוונה.

ביום מן הימים ניקלע לשם אדם זקן והדור פנים, אך הוא התנהג בצורה מוזרה, במקום לעסוק באכילה בשתייה ובשאר הנאות הוא

עסק כל הזמן בצבירת רכוש, אבנים טובות ומרגליות. על שלושת משרתיו הוא הטיל מלאכה מוזרה: הוא שלח אותם אל מחוץ לגבולות הארץ, והורה להם לבנות עבורו מקומות מסתור ולהניח בהם את דברי הערך שהוא צבר. מעשיו המוזרים של האיש עוררו תמיהה בארץ, וזקני הארץ התכנסו לדון בכך, אך הם לא מצאו כל פסול במעשיו כל עוד הוא בעצמו אינו יוצא מגבולות הארץ.

תושבי הארץ היא חשבו את הזקן למשוגע וכל הזמן עסקו בלצחוק ולבזות את הזקן על "כסילותו הרבה". כך נמשך הדבר במשך כל השנה, כשהזקן נהפך בעיני הציבור ל"ליצן הארץ".

היום המיועד הגיע והזקן הובא לבית המשפט, שם נשאל את השאלה המסורתית: "מדוע הגעת לארצנו?"

האיש הישיר מבט אל שופטיו והכריז: "הגעתי לכאן כדי להיאכל על ידי האריות". השופטים גיחכו על התשובה שללא ספק הייתה שקרית, ולכן גזרו על הזקן שיושלך לכלוב האריות.

שני גברתנים תפסו בידיו של האיש הזקן, אולם הוא ביקש לומר דבר מה לפני ביצוע גזר הדין.

"רבותי השופטים", אמר, "אם תזרקו אותי לגוב האריות, הרי שתשובתי הייתה אמת לאמיתה, ואם כך אינכם רשאים לזרוק אותי לגוב האריות אלא להכניס אותי לכלוב שבו אמות ברעב".

כדאי שנלמד מדרכו של מרן הגר"נ קרליץ זצ"ל, וכפי שסיפר הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל שאברך אחד המתין להיכנס אל מרן הגאון רבי נסים קרליץ זצ"ל, ותוך כדי ההמתנה הוא שמע צעקות מהחדר של הרב, כאשר אישה אחת הגביהה את קולה בטענות כנגד הרב, כשהגיע תורו להיכנס היה ברור לו שימצא את הרב כשהוא בסערת רוחות... אך בפועל הרב היה נראה רגוע לחלוטין, כאילו לא ארע דבר, אותו אברך לא יכל להתאפק, אזר אומץ ושאל את הרב איך הוא כל כך רגוע? נענה הרב ואמר לו: "וכי מה כבר קרה? והרי ממה נפשך: אם אני מכובד שם למעלה – מה אכפת לי אם ביזו אותי כאן למטה, ואם איני מכובד שם למעלה – מה יעזור לי אם יתנהגו אלי כאן למטה בכבוד" ... (מאת הגר"ש לוינשטיין שליט"א)

המאבטח של ברניקס

אדם אחד הלך לתומו ליד הבנק, פתאום הוא ראה את הרכב המשוריינ של ברניקס מגיע, ומתוכו יצאו שני מאבטחים חמורי סבר אשר אבטחו תיק עמוס בשטרות, אותו אדם הופתע לגלות שאחד מהמאבטחים הוא חברו הטוב משכבר הימים, הוא כל כך שמח לפגוש אותו עד שרץ לעברו כשהוא צועק בהתלהבות: "שלום רועי, אני שמח שמצאת עבודה טובה", אך המאבטח ממש לא התלהב מהפגישה הזאת, והוא הודיע לו: "אדוני אני באמצע העבודה ואתה מתבקש לפנות לי את הדרך" ...

אותו אדם לא הבין מה קרה לידידו הוותיק, וכי אם יש לו איזה רובה ביד הוא כבר צריך

השופטים התלחשו ביניהם דקות ארוכות, ועד מהרה הכריז השופט הזקן על החלטתם: "מכיוון שהנאשם אמר אמת, יש להכניסו לכלוב שבו ימות מרעב".

שני הגברתנים כבר החלו לשאת אותו לעבר הכלוב, אולם אז הוא שב וביקש לומר משהו:

"רבותי השופטים, אם תכניסו אותי לכלוב הרעב, פירושו של דבר שלא נזרקתי לאריות, ואם כך שיקרתי, ולכן עליכם לזרוק אותי לכלוב האריות".

המבוכה הרבה ניכרה על פני השופטים. הם התלחשו ביניהם זמן ארוך ביותר ונראו אובדי עצות, עד שזקן השופטים נקש בפטישו על השולחן: "הנאשם משוחרר, אך עליו לעזוב את ארצנו עוד היום..."

האיש הזקן והחכם עזב את ארץ החיים היפים, כאשר בדרכו הוא עובר ליד המקומות שבהם הטמינו משרתיו את הזהב ואת היהלומים, והוא חזר לארצו עשיר ועמוס ברכוש. (עלון "שלום לעם)

אחיי ורעיי, המשל הזה ממחיש לנו כמה צריך להפסיק להתייחס ל"מה יגידו" העולם, כי צוחק מי שצוחק אחרון... וכפי שאמר התנא עקביא בן מהללאל ע"ה "מוטב לי להיקרא שוטה כל ימי, ולא לעשות שעה רשע לפני המקום". (עדייות פ"ה

מ"ו)

וכדאי שנזכור מה שכתבו בספרים הקדושים שיוסף הצדיק ע"ה זכה לכל גדולתו בזכות שהיה שנאו ומבוזה על ידי אחיו, וכמו שלא אהמו ע"ה זכתה להמשיך את משיח בן דוד על ידי שהייתה שנואה.

(מדות ודרך ארץ" פכ"ט)

ללכת עם הזרם?

אגב, אף שאין לאדם להתבייש מפני המלעיגים עליו בעבודת הבורא, הרי שכאשר יכול לעשות את עבודת הבורא באופן שלא יתלוצצו עליו, עדיף יותר. (יעו"ן בשו"ת חלק לוי חלק או"ח סי' ב) זאת משום שהגם שבדברים שיש בהם ממש אין לו לאדם לקחת בשיקול את החשש מתגובת הסביבה, אין זה סותר את החשיבות שלא להתנהג בצורה מוזרה, כל עוד שאין עבודת הבורא מחייבת זאת. וכפי שמסופר על הגאון הנצי"ב זצ"ל (מובא בספר מקור ברוך) שפעם ביקש מתלמידו שירשום עבורו את מה שיש לרשום על גבי מעטפה אותה רצה לשלוח, הרב אמר לו כי ירשום על המעטפה את הכתובת כשמתחתיה ירשום את שם העיר אודסה, שאל אותו התלמיד באיזה פלך [מחוז] נמצאת אודסה, ענה לו הרב כי העיר נמצאת בפלך חרסון, לאחר מכן שאל אותו הרב מדוע מתעניין היכן העיר אודסה, ענה לו התלמיד כי רוצה לרשום מתחת לשם העיר את שם המחוז כמקובל, אמר לו הרב שלא ירשום את שם המחוז וזאת משום שרק בעירות קטנות ולא מפורסמות שיתכן ופקידי הדואר לא יכירו יש צורך להוסיף את שם המחוז אך לא עיר גדולה ומפורסמת כאודסה, המשיך הרב ואמר כי אם ירשום את שם הפלך יצחקו פקידי הדואר על שחושב שאינם מכירים את אודסה, "ומה יקרה אם יצחקו?" שאל התלמיד, או אז הקשיח הנצי"ב את פניו ואמר שהאיש אשר איננו חושש כי ילעגו לו חסר לו ברגש הכבוד האנושי ועל פי דין

להתגאות? פתאום לא נאה לו לדבר איתי? אולם לאחר שעות העבודה התקשר אליו רועי והסביר לו: ידידי היקר, אני אוהב אותך אהבת נפש, אבל במחילה מכבודו כשאני בעבודה אני לא מכיר את אף אחד... אין לי ברירה, אסור לי להפסיק ולהתייחס לאחרים באמצע העבודה.

תגידו לי, המאבטח הזה התבייש בהתנהגותו? ממש לא!! אז למה אני צריך להתבייש לומר למי שניגש לשוחח איתי באמצע הלימוד "אדוני, אני כעת לומד"!? למה אני צריך להתבייש לומר למי שבא לספר לי לשון הרע "אחי, לשון הרע לא מדבר אלי"!? למה אני צריך להתבייש לשמור מרחק מכל פגעי הטכנולוגיה!? לא צריך להתבייש! אני יהודי גאה!

וברור לכולם שאפשר לעשות את כל הדברים הללו בעדינות מבלי לפגוע כלל בזולת.

נר החנוכה לא מפחד להיות לבד

נר החנוכה לא חושש לצאת לדרך לבד, נר קטן בתוך החושך הגדול, אבל בזכות העקשנות שלו להאיר את החשיכה בכל כוחו הרי הוא מוצא את עצמו ביום הבא עם עוד נר שבא לעזור לו, וכך מיום ליום הוא נהיה "מוסיף והולך"...

גם החשמונאים התחילו את הדרך כבודדים, כמה יהודים בודדים מול צבא ענק ועוצמתי, אבל כשזוכרים שבעצם רק השם הוא איש מלחמה, והכל נעשה רק ממנו יתברך, אזי לא חוששים משום דבר ובוטחים בקב"ה אשר בכוחו למסור גיבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים.

מוזרים (עפ"י הפרוש המובא בפירש"י בסוגריים, מקץ מא). היוצא אם כן שלפעמים – צריך להתחשב ב- מה יגידו, מה יאמרו.

מרון ה"חזון איש" זצ"ל כותב איגרת הדרכה ועצות טובות לבן ישיבה אחד, וזה לשונו: "ליזהר מלעשות דבר משונה שאין אחרין עושין כן וליזהר מאד בזה" (קובץ אגרות ח"א אגרת 6). החזון איש אשר כל מילותיו היו שקולות חוזר ומדגיש "וליזהר מאד בזה". ללמד! שלא תמיד רצוי ללכת נגד הזרם. ובאמת מומלץ להתייעץ עם רב גדול בכל דבר של ספק.

כך דעת הרב "כולם"...

אמר מי שאמר: פעם היה בכל עיירה "מרא דאתרא", בכל קהילה מנהיג, בכל שכונה רב, בכל בית כנסת רב בית כנסת וכו', אבל היום, יש רק רב אחד, איך קוראים לו? "הרב כולם", כולם עושים, כולם אומרים, מקובל שכך עושים, ואומרים ש... מי אומר, מאיפה הוא יודע, לא משנה, הכל בשם רבה "כולם", הבעיה שהרבה הזה לא קיבל על עצמו את עול המנהיגות מעולם, וחבל שסתם כופים זאת עליו...

נזכרתי בעניין לאור דברי "ספר הישר" אותו חיבר אחד מגדולי הראשונים ז"ל, והנה בספר ישנם שמונה עשר שערים, וכל שער לוקח מספר דפים, כמקובל בספרי המוסר, אולם ישנו שער אחד החורג מן הכלל באופן מאד בולט, מדובר בשער בעל קטע אחד בלבד, ומלבד זאת בחר המחבר לסיים את השער בזה הלשון "ושים לבך לשער זה והבן אותו". מדובר בשער האחד - עשר - "במעלות הצדיקים". וזה לשון כל השער:

פסול לעדות, שכן נפסק בשולחן ערוך (חו"מ סימן לד סי"ח), כי מלבד שמשפיל את ערך העם בכלל ואת ערך עצמו בפרט הרי שהוא פוגע בכבוד של מעלה כי בצלם אלוקים ברא ה' האדם.

שמעתי פעם ממרון הגה"צ רבי בן ציון מוצפי שליט"א, שסיפר על אביו הגה"ק רבי סלמן מוצפי זצ"ל [יומא דהילולא י"ז בטבת] שכאשר היה רבי בן ציון נער פחות מגיל מצווה - היה אומר אביו שהוא לא ייתן למודרניזציה לנצח והוא ילביש לבנו חליפה ארוכה הגם שהדבר לא היה מקובל בקרב הצעירים במקומם, וכאשר גדל בנו אמר אביו כי הוא חוזר בו, מדוע? כי נכון שיש חסרונות גדולים בחליפה הקצרה, גם נכון שהליכה בחליפה קצרה נראית ככניעה אל תגובות הסביבה, עם כל זאת כיון שבאזור מגוריהם לא היה מקובל בקרב הצעירים לבישת חליפה ארוכה וזה היה נראה בעיניהם כמגוחך אז הרב סלמן מוצפי זצ"ל לא יגרום לבן שלו בושות. מדוע? כי לפעמים יש להתחשב בתגובות הסביבה. וכפי שאנו קוראים כבר בתורה הקדושה שיעקב אבינו ע"ה קורא לבניו, ואומר להם שיש לו בקשה דחופה - אנא תצאו מארץ ישראל ותלכו על חמורים עד ארץ מצרים, מדוע? כי נכון שעדיין יש לנו לחם לאכול ואיננו צריכים את חסדי המצרים, אבל כיון שלשכנים אין - אם לא נרד לקנות נראה מוזרים - אז מיד תלכו למצרים - כדי שלא נראה מוזרים. מה כל כך דחוף? אי אפשר להמתין עד שיגמר האוכל ואז ירדו לקנות אוכל מהמצרים? לא! אי אפשר להמתין, כי בינתיים יצחקו השכנים, ולא כדאי שנראה

לא אכפת לו מה חושבים עליו, והוא לא מתחנף לאף אחד, כי הוא זוכר שבעצם הוא העיקר של העולם, וכל העולם רק טפלים אליו, ואם כן הם אלו שצריכים לו ולא הוא צריך להם. וממשיך ואומר וזה לשונו: "וזה מדריגה גדולה מאוד כשזוכה לזה, ואז בוודאי הוא עובד להשם לבדו בלי שום בלבול ועירוב מחשבה ופניה אחרת, וגורם בזה ביטול כל הקליפות ונכנעים תחת יד הקדושה והשכינה".

לאור זאת הוא מבאר את דברי המדרש כך, שמי שהוא בבחינת "ויותר יעקב לבדו", שמאמין שהוא העיקר בעולם, וכך הוא תופס אחריות ועושה את עבודתו בשלמות, ואף אינו לוקח בחשבון את מחשבות ותגובות הסביבה, הנה יהודי כזה בוודאי עושה את עבודתו כמו שצריך, עד שבזכותו מתבטלים כל הקליפות וכו, וכבר כעת נראה ונגלה, כי. נשגב השם לבדו, והוא בלבד אחד ושמו אחד.

אם הבנתי נכון את דבריו הקדושים, אזי כך היא כוונתו: כל עוד שיהודי עושה דברים מתוך שיקולים של "מה יאמרו אחרים", עדיין אין עבודתו שלימה, ועדיין לא ניכר שבאמת רק השם יתברך הוא ה"בעל הבית היחיד", כי גם החברים קובעים כביכול... אך מי שזוכה להשים מול עינו רק את השיקול היחיד של "מה השם רוצה ממני כעת", הוא זה שכבר עכשיו מביא: את היעוד הנכסף של "ונשגב השם לבדו".

כל אחד והחלום שלו

אתם יודעים מה יש בגן עדן? אני לא יודע, אבל הנה תראו המחשה למה שיכול להיות

"ידענו, כי הבורא אחד והנבראים רבים, וכל אשר ירחקו הנבראים מן הבורא, ירבו. וכל אשר יקרבו, ימעטו. כאשר הענפים רבים. ולמעלה מכולם הנפש והשכל והמדע, והם שלושה, ולמעלה מהם, החפץ. ולמעלה ממנו, התכונה הראשונה והוא הבורא. ועל כן נמצאו הרשעים רבים כפי רוחקם מן הבורא יתברך, והצדיקים מעטים, מפני קרבתם לעיקר. ועל כן הבינתים אמצעיים. ובעבור זה צריך אדם להשתדל במעשה הצדק ולהיות מהמעטים, כי כל אשר תמעט חברתם הוא לאות על מעלתם וקרבתם לבורא. ושים לבך לשער זה והבן אותו".

זהו, זה כל דברי השער! ומדוע כל כך בקצרה? כנראה שאין צורך להאריך, אם אתה רוצה להיות צדיק – דבר ראשון תדע שאין כזה רב שקוראים לו "כולם", כי אם הוא הרב שלך אז אתה מהרבים ולא מהמעטים, וממילא אינך צדיק...

מסר חשוב מאוד

כעת אתן לכם מסר חשוב מאוד, והגם שקשה ליישם אותו באופן מושלם, חשוב מאוד לדעת אותו ולפחות לשאוף ולהתפלל שזוכה ליישם את הדברים למעשה. ראיתי דבר נפלא ב"דגל מחנה אפרים" (פרשת וישלח לב, כה), הוא מביא מהמדרש על הפסוק "ויותר יעקב לבדו" שאומר המדרש שזהו מה שכתוב "ונשגב השם לבדו ביום ההוא". ומה הקשר בין מה שיעקב אבינו ע"ה נותר לבדו לבין מה שלעתיד לבוא נשגב השם לבדו? מבאר ה"דגל מחנה אפרים" שכל אחד חייב לומר לעצמו "כל העולם לא נברא אלא בשבילי", ומי שבאמת חושב כך פשוט

זה אלא מפני ששמע בקול השם, כך מביא ה"אורחות צדיקים" (שער הרצון) כי מי שאכפת לו באמת לעשות את רצון השם הוא זה שישב במקום בעולם האמת. פתאום ייגש איזה אחד שכולם כבדו בעולם הזה, מכיוון שהקפיד לעשות את כל חסדיו בפרהסיה ובפרסום גדול, ולפתע הוא ייגש ויתחנן בפני יהודי "פשוט" שהקפיד לעשות הכל בצנעה ובהתבטלות לקב"ה, והוא יתחנן בפניו שיעשה לו "פרוטקציה" וייתן לו לכמה שניות לשבת יותר קרוב לקב"ה...

החלום התגשם: נהיית מיליונר

אחד אחר חלם כל ימיו להיות עשיר, חוץ מכסף שום דבר לא עניין אותו, כשהוא יבוא לשמיים הוא יקבל את שלו, כמה רצית? מיליארד יורו? אין בעיה! קח! בבקשה! אבל את מי מעניין בשמיים כסף... ויש אחד שכל חייו חיפש אוכל מפנק, רק לאכול ולאכול, גם הוא יקבל את רצונו, כמה סטייקים שאתה רוצה תקבל, אבל את מי מעניין אוכל בעולם האמת... בעולם האמת נתייחס פתאום לכל דבר במבט אמיתי, הדברים בפשוטים יקבלו יחס בהתאם, והדברים החשובים באמת הם שיתפסו מקום של כבוד. כמה כדאי כבר היום להשקיע את כל הכוח והזמן על הדברים האמיתיים, הדברים שיישארו אתנו לנצח.

מי מצא את טבעת היהלום

הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל סיפר (מובא ביבאר הפרשה) שיום אחד הוא נכנס לחנותו של הקצב, והנה המולה רבה נראתה במקום, הארונות לא היו במקומם, חפצים רבים היו

כגן עדן או גיהנום, קראתי איזה קטע מהגה"צ רבי אשר פריינד זצ"ל, ולאור דבריו עלתה לי ההמחשה הבאה: אחרי המאה ועשרים מקבל כל אחד את חלומו האישי, אחד שחלם כל ימיו להיות ראש ישיבה גדול, בכדי שכולם יכבדו אותו וישירו לו "ימים על ימי מלך" הוא יקבל את זה בשלמות אחרי המאה ועשרים, הוא יכנס למעלה וכל המלאכים יעמדו וירקדו לפניו ב"שורות", ויושיבו אותו על כיסא גדול עם צוות משרתים, אבל, הבעיה היא שאותו אחד יתמלא כולו בבושה וכלימה, הרי למעלה זה עולם האמת, שם רואים את האמת שהעונג האמיתי הוא רק קירבת השם, אין חוץ מזה עונג אחר! את מי בכלל מעניין כבוד מטופש שכזה, ובפרט כשהוא בכלל לא ראוי לכבוד. הוא יחוש שכל זה לעג וקלם וממש יתבייש מעצמו, כמו אחד שלא סיים אפילו מסכת אחת ויום אחד יכינו לו "מסיבת הפתעה" עם שלטים "מזל טוב למתמיד הגדול לרגל סיום הש"ס", הרי לא רק שהמסיבה הזאת לא תשמח אותו אלא היא אף תצער אותו מאוד, אוי לאותה בושה, הרי כולם יודעים שזה שקר וכלל לא מגיע לי כבוד שכזה...

רבותי! בשמיים הדבר היחיד שמעניין הוא: כמה קשר יש לך עם השם יתברך, וכמה שהתאמצת כל ימי חיך להתבטל לקדוש ברוך הוא, כמה שבאמת עניין אותך לעשות את רצונו, ככה תזכה להדבק בו בעולם העליון. כך ייווצר מצב שיושיבו יהודי פשוט ליד האבות הקדושים, וכאשר יתמהו כולם: מה זכה זה שלא קרא ולא שנה לשבת ולשוחח עם האבות? ויאמר להם: לא זכה

וכל הסימפטומים המשונים שהופיעו אצל התינוק בשבועות האחרונים.

הילד שאחריו בתור בכה ללא הרף כשסבתו מנסה להרגיעו. הזקנה עצמה נאנחה מפעם לפעם, והתלוננה על כאביה שלה עצמה. כיון שהתינוק דוב סמוך לדלת הרופא, מוכן ומזומן להיכנס, פנתה אליו הסבתא בתחינה כי ירשה לה להיכנס לפניו. היא עצמה חולה, כך אמרה, והנכד שלה עם חום, והיא מקווה שזה ייקח רק דקות, דוב התלבט, נאבק עם עצמו אך לבסוף הסיט בסבר פנים יפות את העגלה שלו הצידה ומסר לזקנה את מקומו ליד הדלת. זו הרעיפה עליו ועל ילדו ברכות ואיחולי רפואה שלימה מכל ליבה.

09:37: תחושת הסיפוק הנפלאה של עשיית חסד, החלה להתפוגג בליבו של דוב. **09:44:** ניצנים של עצבנות צצו בקרבו: האם נהג בחוכמה כשנתן את תורו לזקנה? גם התינוק שלו החל לנוע באי שקט והוסיף על טרדתו. קול חדש נשמע בקרבו: הייתי שוטה ותמים, אמר הקול. איך הצליחה הזקנה לשכנע אותי כל כך מהר? לא היה קורה לה כלום אם היא הייתה ממתינה כמה דקות לתור שלה. הנה היא יושבת עכשיו בפנים ומפטפטת. 14 דקות חלפו כבר מאז נכנסה, קבע דוב בכעס בהסתכלו בשעונו.

עם הפתח דלתו של הרופא זינק אל הפתח כשהתינוק על זרועו. בקושי הצליחה הזקנה לצאת עם נכדה, אחריה יצאה האחיות ונעלה את הדלת בהכריזה: הפסקה.

דוב נזכר עכשיו שבאמת ברבע לעשר יש הפסקה לרופאים. הרופא יצא כנראה מהצד השני. כמה זמן נמשכת ההפסקה? שאל. רבע שעה? ענתה אחת הממתינות. 'הלוואי

מונחים בכניסה, והקצב עם צוות עוזריו היו רכונים על הרצפה מחפשים בקדחתנות איזה דבר, לשאלתו הסבירו לו כי אשתו של הקצב הניחה את הטבעת, מדובר בטבעת ששווה הון רב. הרב גלינסקי יצא מהחנות ושם הוא מצא חתול המחטט באשפה, החתול תפס בשיניו איזה חפץ קטן, וכשגילה שזהו חפץ קשה שאינו ראוי לאכילה הוא פלט אותו מפיו וחזר לחטט באשפה. החפץ הזה היה לא פחות מאשר הטבעת האבודה. אמר הרב גלינסקי לחתול: שוטה שכמותך! זרקת חפץ שערכו רב כל כך, יכולת לקבל תמורתו כסף לרכישת אוכל משובח לך ולכל יוצאי חלצך לכמה דורות ובחרת תמורתו באשפה... ומה אתנו? שאל הרב גלינסקי, האם איננו בוחרים לפעמים להתעסק בשטויות וזוטות, במקום לעסוק ביהלומים הגדולים!?

איזה נס שהרופא התעכב

סיפור מדהים ומיוחד, שיחזק אותנו באמונה שכל עכבה לטובה, שזהו נושא הצריך חיזוק מידי יום ביומו. את הסיפור הזה שלח לנו אחד מחשובי הקוראים, והוא הובא בעלון הנפלא "איש לרעהו" (עפ"י הספר "בעין יהודית") והרי הוא לפניכם:

השעה 09:30: מזה כשעה וחצי (!) ממתין דוב בתור לפני חדר רופא הילדים. התינוק שלו ממתין בעגלה, הוא מנסה לעיין בספר שהביא איתו, אך קשה לו להתרכז.

עם התקרב התור שלו, שינן לעצמו את כל הדברים שאשתו ביקשה לציין באוזני הרופא: רזונו של הילד, חוסר התיאבון שלו

10:15: דוב נרגע, אך סאת ניסיונותיו טרם הסתיימה. כאשר גברה התמרמרות הממתינים והחלו להישמע טונים גבוהים, יצאה האחות והודיעה שהרופא היה צריך ללכת והוזמן ממלא - מקום. הוא עומד להגיע בכל רגע.

10:41: כל רופא לא הגיע, ורגיעתו של דוב הלכה שוב והתפוגגה דקה אחר דקה. אך עצבנותו הגיעה לשיאה כשנזכר שהתינוק צריך לאכול ב-10:30 את הדייסה המבושלת שלו שמוכנה במקרר בבית. הוא היה אמור להעביר אותה עם התינוק למטפלת בבית השכן כשיחזור מהרופא.

10:45: התינוק החל מייבב, וכל ספקותיו ניעורו מחדש. לולא הטובה שעשה לזקנה היה כבר מזמן אחרי כל הסיוט הזה. בדמיונו ראה את הזקנה מסתובבת לה בנחת בביתה בעוד הוא תקוע פה עם תינוק חולה ורעב בלי רופא. סידרתי את עצמי, אני טיפש גדול, אמר, וביאושו הפסיק כבר להסתכל בשעון. אבל מיד התעשת. מה עם כל השיחות של המשגיח בישיבה על 'אברהם אבינו' ועל 'עולם חסד יבנה'. זה לא 'קונץ' גדול לעשות חסד שמחירו 5 דקות. הקונץ הוא להישאר נאמן בעקביות לחסד שעשיתי גם אחרי שהנסיבות מראות לי שכביכול הפסדתי בגלל החסד. לא! אמר בועז כשהוא מגייס את כל כוחותיו הנפשיים, איני חוזר בי! גם לא אם אחזור הביתה בשעה 1:00.

10:48: הרופא הגיע, תוך דקות סיים את הטיפול בשני המקרים הדחופים וקיבל את דוב ותינוקו. הרופא בדק בעניין רב את התינוק, הרבה בשאלות וחקר את פרטי תזונתו.

בעוד 25 דקות ישוב לקבל חולים! הוסיפה במרירות שכנתה.

הפעם נתקף דוב בתסכול. הקול בקרבו פצח בנימת תוכחה: זה עונשם של שוטים! גמילות-חסד תעשה בבית עם אשתך וילדיך, ולא עם איזו זקנה, ולא על חשבון ילדיך...

09:59: ניסה להתרכז בספר שלו, אך הרגיעה ממנו והלאה, כולו זיעה, ומגרד לו בכל חלקי גופו. מחוגי השעון זוחלים באיטיות. אנשים נוספים מגיעים. שתי אימהות נדחקו אל דלת הרופא עם תינוקותיהן. אחד עם חום גבוה והשני עם פריחה חשודה כמדביקה.

10:00: האחות מאשרת ששתי האימהות – עם המקרים הדחופים – תיכנסנה ראשונות ללא תור.

'יאושו ותסכולו הגיעו לשיא. אם לא היה גבר בעל משפחה ואב לילדים היה פורץ בכני. את כל זה אני עשיתי לעצמי, אמר, איזה שוטה לא יוצלח אני. גבר בגילי לא צריך להיות תמים. הגיע הזמן להתבגר. אם ירצה השם אני יותר לא עושה טובות כאלה.

מחשש להדבקה התרחק עם תינוקו לפינת הפרוזדור. שם היה שקט יותר והוא ניסה להירגע. רגע אחד, אמר לעצמו, הרי עשיתי טובה מתוך שיקול נכון. אני לא אשם שיצא כך שהפסדתי יותר ממה שתכננתי מראש. אף אחד לא אשם בכך, גם לא הזקנה. מדוע אני צריך להתחרט על מעשה טוב שעשיתי? אינני רוצה להיות "תוהה על הראשונות". כך עוד אפסיד גם את המצווה. הרי ה' מנהל את העולם, כנראה שהוא רוצה לנסות אותי. זהו זה!

הילד לחודשים הקרובים. את הדייסה שלו שפוך לכיור, זה רעל בשבילו. תנהגו לפי הדיאטה הזאת והילד יבריא. הודו להשם כי טוב, כל עכבה לטובה, אף שלפעמים רק לעתיד לבא נזכה לראות איך העיכובים היו לטובתנו בזה ובבא. בברכת בשורות טובות ישועות ונחמות, אמונה ושמחה וכל טוב סלה.

יש לך מזל! – אמר הרופא – התינוק סובל מאלרגיה לסוג של אב – מזון. זוהי אלרגיה נדירה. רופא אחר היה מאבחן את המחלה רק אחרי שבועות ואולי חודשים של בדיקות שונות ומסובכות וניסיונות עם מזונות שונים. למזלכם זהו תחום התמחותי המיוחד וזיהיתי מיד את הרגישות הזאת. קח דף ורשום את הדיאטה המיוחדת של

בימים ההם בזמן הזה

סיפור הצלה מופלא

ניסים ונפלאות" התפלאתי מאוד לשמוע את הברכה הלא שגרתית ויצאתי מופתע מהצדיק. נסעתי למלאות דלק ופתאום האוטו נכבה, באתי להתניע אותו ברוורס ועקב החשכה לא שמתי לב ונתקעתי באוטו של חברת חשמל, באותו הזמן הייתי במשא ומתן עם חברת ביטוח וכבר סיכמתי איתם אישור עקרוני על ביטוח צד ג' אך הפליסה עדיין לא נכנסה לתוקף וכך נאלצתי לשלם תשע אלף שקל.

לאחר השבת אחות של אשתי עמדה להתחתן וכמה ימים לפני החתונה נסענו ברכב בכדי לעשות ניקיון בבית של החתן והכלה, באמצע הדרך עצר אותנו שוטר ובא לתת לי קנס אלף שקל בגין אי חגירת חגורות, התחננתי אליו שירחם עלי, אין לי כסף, ואנחנו ערב שמחה משפחתית.

אחד מחשובי הקוראים (י.ע. מאזור קריית גת) התקשר אלי בו' בכסלו (תשפ"ג) וסיפר לי את "סיפור חייו" המופלא אשר התרחש בו' בכסלו תשס"ה, וכך הוא סיפר: כשעה לפני שבת הייתי באמצע נסיעה להורים בירושלים, באמצע כביש ירושלים תל אביב נתקע האוטו ולא הצלחתי להתניע אותו, אנשים טובים עזרו לי וכך הספקתי להגיע לפני שבת לבית ההורים עם רכב שלא נמצא במיטבו... מה שהספקנו להגיע עם הרכב הזה לפני שבת היה בעצמו חסד ורחמים. בירושלים התפללתי כפי שנהגתי תמיד אצל הגה"צ רבי נסים אמסלם זצ"ל גיסו של הבבא סאלי זי"ע אשר זכיתי לשמש אותו 17 שנה, יהודי קדוש וטהור בעל ראייה רוחנית, כשניגשתי להיפרד ממנו במוצאי שבת אמר לי הרב: "השם יעשה אתכם

שלא אפתח פה לשטן, ופתאום אני מאבד שליטה על האוטו, באתי לקחת ימינה ופתאום הוא זו שמאלה, ניסיתי לפנות שמאלה והאוטו פונה ימינה, עד שכבר קיוויתי שאתקע באיזה משהו והרכב סוף סוף ייעצר, פתאום נתקעתי בעמוד חשמל, האוטו נכנס לסחרור תוך כדי נסיעה על 110 קמ"ש, עד שהוא נתקע ויצא מכלל שימוש, כשבחסדי שמים לא קורה לנו שום דבר! ומשפחת חמי רואים את הכל כשהם נוסעים מאחורינו, פונינו לבית החולים קפלן ברחובות בשלושה אמבולנסים ובחסדי שמים עד שבת כולנו שוחררנו ללא פגע, נשארנו במלונית עקב השבת שנכנסה כשהתינוק בן החודשיים היה נציג שלנו בשבת חתן... וכל השבת החלפנו חוויות על הפח שנשבר ואנחנו נמלטנו והודינו על הנס הגדול של כולנו, כשהנס הגדול ביותר הוא שהתינוק לא היה איתנו, אחרת הוא היה עף ומי יודע מה היה קורה איתו.

כששחררנו את רצף המאורעות שמנו לב איך הקב"ה ריחם עלינו וכילה חמתו בעצים ובאבנים וגרם לי הוצאת כספים שהדמים הללו יהיו במקום שפיכות דמים רח"ל, שהרי אם התאונה הראשונה הייתה נעשית לאחר ימים ספורים כבר היה לי ביטוח צד ג' ולא הייתי נאלץ לשלם תשע אלף שקל, והפלא הגדול שהשוטר שוויתר לנו על רוב הקנסות לא וויתר על התינוק... כי משמים ריחמו עלינו ודאגו שנאלץ להוציא כסף על התינוק במקום שלתינוק עצמו יקרה משהו, וזהו כאמור נס מופלא שהתינוק בן החודשיים לא היה איתנו.

השוטר התחשב ואמר: אני יבוא לקראתכם, אבל על הילד אני לא מוותר, מי נוסע עם ילד בן חודשיים לא חגור?! על זה תשלם 250 ש"ח!

בהמשך השבוע הייתי אצל מורי ורבי עטרת ראשי הגה"צ הבבא אלעזר זי"ע שברך אותי לישועות בכל העניינים. ובהמשך נכנסתי גם להגה"צ רבי נסים מויאל זי"ע, הרב מויאל הפתיע אותי כשחזר על נוסח דומה אותו שמעתי לפני ימים ספורים מרבי נסים אמסלם: "השם יעשה אתכם ניסים ונפלאות".

ביום חמישי התקיימה החתונה בשעה טובה ומוצלחת, וביום שישי התכוננו לשבת חתן, תוך כדי ההכנות אני מרגיש שמשהו לא טוב עומד לקרות, אני אומר לאשתי שאני מפחד לצאת לדרך עם הרכב שלנו, והיא מתווכחת איתי ושואלת מה נאמר לאביה שסמך עלינו שניקח ברכב עוד אנשים שצריכים להגיע לשבת חתן. בסוף הודעתי לחמי שהרכב שלי מקולקל, ואז הציעו לי השכנים רכב אחר שלא היה יותר טוב מהרכב שלי, היה צריך להתניע אותו עם מברג... הדלקתי נרות לכבוד הצדיקים כסגולה ובאנו לצאת לדרך. רגע לפני היציאה חמותי מתעקשת שהתינוק שלנו בן החודשיים יבוא איתם ברכב ולא איתנו, זו הייתה עקשנות מוזרה, אבל כיבדנו את רצונה והתינוק נסע איתם. בקושי התחלתי את הנסיעה וכבר אני מרגיש שמשהו לא טוב עומד לקרות, אמרתי לנוסעים איתי: עוד שתי דקות עומד לקרות משהו לא טוב, מנסים להשתיק אותי

חנוכה, מה זה קשור אלי?

החושך שבא מהאור

אז עכשיו הזמן להתבונן עד כמה כל הקשיים והחולשות הם לטובה, ועוד בקרוב ממש יביאו אותנו אל הגאולה השלמה. ובאמת ראיתי שמביאים מהספרים הקדושים שהאור של המנורה שבבית המקדש הוא מחזק באמונה שהכל לטובה, ולכן אומרים כל השנה בפסוקי דזמרה "מזמור שיר חנוכה הבית", כי זה הכנה ל"פסוקי דזמרה", לפני שמזמרים להשם זוכרים שכל מה שנעשה איתנו זה הכל לטובה, כי מכל החושך יוצא רק אור, רק דברים טובים, וככה באמת מזמרים עם הרבה יותר תחושת הכרת הטוב לקדוש ברוך הוא.

תארו לעצמכם, קבלן בניין שעמד לפני הקמת יסודות לבניין רב קומות, המהנדס אמר לו שכעת יש לחפור באדמה מקום ליסודות, אך הקבלן התנגד ואמר: אני לא אוהב את כל החפירות האלו, סתם מזיקים לאדמה והורסים אותה, זה גם גורם להרבה לכלוך ובלגן, אני מעדיף שנעמיד את היסודות ישירות מעל האדמה... הלא בוודאי לשוטה יחשב כי אין אפשרות להעמיד יסודות איתנים ללא כל החפירות והבלגן הנלווה... נכון שבשלב הראשון הורסים את האדמה, מחסרים ממנה חלק נכבד, אבל זו רק ירידה לצורך עליה, כי כל זה רק הדרך לקראת הקמת הבניין הגדול. הרגעים הקשים בהם לוקחים לנו חלק מההישגים והכוחות, כשאין לנו ישוב הדעת והכל נדמה לנו כבלגן אחד גדול, הם הרגעים של חפירת היסודות! הם לא רגעים של חורבן אלא דווקא רגעים של חפירת

חברים יקרים, אתם יודעים? לפעמים אני הולך ברחוב ופוגש אנשים, ואז אני אוהב לברך אותם: "השם יעזור שיהיה לך כוחות", הרבה פעמים מופתע אותו אחד שאני מברך אותו והוא שואל אותי: "מאיפה ידעת שאני צריך כזאת ברכה?", אז האמת היא שאין לי רוח הקודש אבל לצערנו פשוט ירדה חולשה לעולם, כמו שכבר כתוב בהרבה מקומות שבדור שלנו תהיה חולשה גדולה, זה פשוט סימן שהגאולה מתקרבת...

ובפרט עכשיו סביב ימי החנוכה, כדאי מאוד שקצת נדבר על זה. חז"ל אומרים "ליכא נהורא אלא ההיא דנפיק מגו חשוכא" – הכוונה היא שכל אור יוצא דווקא מתוך חושך. אם אתה נכנס למערה, בהתחלה יש עוד קצת אור מכיוון הכניסה, כשאתה כבר ממש בפנים פתאום יש רק חושך, אולי כעת זה מפחיד אותך אבל החושך הזה הוא סימן שאתה מתקדם מאוד ועוד מעט כבר תתחיל לראות את האור מכיוון היציאה, מה שנקרא "האור שבקצה המנהרה", אז יוצא שדווקא החושך הגדול הוא הסימן שהאור עומד להגיע.

וככה היה בחנוכה, דווקא מהחושך של היוונים הגיע האור הגדול של החנוכה. כי כיוון שהיוונים לא "הסתפקו במועט" אלא ממש נלחמו לטמאות לגמרי את עם ישראל, אז כבר לא נותר ברירה אלא להילחם בהם "עד הסוף", וככה בסוף עוד הרוויחו קדושה וטהרה יותר ממה שהיה עוד לפני הגזירות של היוונים.

יהודי אחד יתכופף בפני הקדוש ברוך הוא, יותר פעם אחת על דבר שמאוד מתחשק לו, כשהוא יודע שרצונו האישי הוא אמנם לא עבירה, אבל גם לא בדיוק מה שישמח את השם... אולי ויתור אחד על דבר שכזה כבר יביא את הגאולה!

יש שאלה שכולם שואלים, בחנוכה אומרים ב"על הנסים": "מסרת גיבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך", מה כל כך מיוחד בזה שהשם מסר את הטמאים בידי הטהורים? מילא "גיבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים" – יש בזה נס שניכר לעין, אבל מה המיוחד בלמסור טמאים ביד טהורים וכל ההמשך של מה שאומרים? אז ראיתי מביאים מהרה"ק ה"דברי יואל" מסאטמר זצ"ל ("אוצרותיהם של צדיקים" עמ' תח) שביאר שאם כבר נתפס דבר בידי הטמאים צריך פשוטנס בשביל להוציא אותו מהטומאה, זה מאוד קשה, ולכן בחנוכה שהיוונים טמאו את כל השמנים – זאת אומרת שהיה מצב שהטומאה שלטה, וכבר שלטו הרשעים הטמאים האלה על המקדש, אז היה צריך נס בכדי להוציא את המקדש מרשותם ועוד למסור אותו בידי הטהורים!

זאת אומרת שבטומאה וטהרה אין אמצע, אין "פרווה", אם אתה נותן לטומאה מקום לדריסת רגל היא כבר תשתלט על הכל חס וחלילה, זה ממש כמו שרומזים על הפסוק "הקל קול יעקב והידיים ידי עשו", שכתוב "הקול" בלי וא"ו ודורשים את זה מלשון "הוקל", שכאשר הוקל הקול של יעקב אז הידיים ידי עשו, אם חלילה מפסיקים ללמוד

היסודות... כל התפקיד שלנו הוא רק לא להתנגד למהלך, לחכות בסבלנות ובשמחה עד שבעזרת השם נזכה לראות את הבניין בתפארתו.

ועוד המחשה נפלאה, אתה נמצא בחדר מואר ופתאום פותחים מולך פרוז'קטור ענק, באותו רגע אתה לא מסוגל להשאיר את העיניים פתוחות, וכך אתה רואה רק חושך, אך אתה יודע בוודאות שהחושך הזה בא מחמת האור הגדול שנגלה לך באופן פתאומי ללא הכנה, כעת שוב תפתח את העיניים לאט עד שתתרגל לאור העוצמתי. זהו החושך שאתה חש כעת, החושך שבא דווקא בגלל שאתה עומד לקבל כעת אור גדול ועוצמתי...

המלחמה לא נגמרה

חשוב שנבין שהמלחמה עם היוונים זה לא "היסטוריה", זה משהו שהוא חי וקיים! עד היום העולם מושפע מאוד מתרבות יוון שהייתה אז, וככה מיחסים חשיבות גדולה לשטויות והבלים. לא צריך להיות דתי בשביל להבין שספורט ואופנה זה שטויות, פשוט עולם הדמיון, ואנשים רצים אחרי זה ממש כמו משוגעים. אנחנו במלחמה כל הזמן: האם הקדושה תשלוט – הכניעה לרצון השם, או שהטומאה – הפיכת דברים שטותיים לאלילות.

וצריך לדעת שיש לנו כלל: כשזה קם זה נופל, או שהקדושה למעלה או שהטומאה. ואם אנחנו רוצים לזרז את הגאולה אז כדאי שנתאמץ להגביר את האור של החשמונאים, את האור של מסירות נפש. אף אחד לא יודע כמה חסר לנו בשביל שכבר יבוא משיח, אולי מספיק שרק עוד

כמדומני שהרה"ק החידושי הרי"ם זצ"ל רומז זאת בפסוק "סור מרע ועשה טוב", סור מלדבר על הרע, רע, רע, רע, ותתחיל לעשות טוב... פשוט תתמקד בלהתקדם עוד ועוד בעבודת השם. לא צריך לחטוף את הכל ביום אחד, אבל תמיד להיות בבחינת "מוסיף והולך".

סיפור מעוצמת נר החנוכה

יש בחנוכה משהו מיוחד, אור החנוכה מחזק את כולם, כפי שכתוב בספרים הקדושים, ומביאים גם בשם האר"י ז"ל שכל יהודי אפילו הרחוק ביותר מתחזק מאור החנוכה. ומספרים שבזמן שרוסיה כבשה את רומניה, הייתה קבוצה שנקראת "מבריחי גבולות" והצטרף לקבוצה זאת יהודי צדיק וירא שמייים, אנשי הקבוצה החליטו לברוח ביום רביעי של חנוכה, וכך היה, בשעות הלילה נכנסו ליער, ראש הקבוצה בקש מהם לא להשמיע שום קול פן ישמע אותם חייל רוסי ויהרגם, ורעדה אחזה את אנשי הקבוצה, היהודי הצדיק בקש את רשותו של ראש הקבוצה להדליק נרות חנוכה ונתקל בסירוב מוחלט מחשש שלא ימצאם חייל רוסי. אנשי הקבוצה הגיעו לאיזו חורבה והלכו לנוח מעמל הדרך, היהודי הצדיק הניח ארבעה נרות והדליק אותם, לאחר כמה שניות התקרבו אליהם שוטר רוסי ופקד עליהם להרים את הידיים, והבינו כולם שעומדים לפני מיתה משונה והכול בגלל הדלקת הנרות... אולם לאחר כמה דקות אמר השוטר להוריד חזרה את הידיים וציווה לחלק לכולם משקה ערק כדי שיתחממו, ואמר להם: "יש מאחורי קבוצת חיילים שעקבו אחריכם וחשבנו לחסל אתכם, אבל

תורה, מפסיקים את הקדושה, אז הטומאה שולטת.

והיצר ממש מתחנן "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם"... רחמנא ליצלן, שרק ניתן לטומאה לשלוט באופן חלקי ואז היא כבר תשתלט חלילה על הכל. ומידה טובה מרובה, כל חיזוק גורר בעקבותיו חיזוקים נוספים, והקב"ה רואה את המאמץ שלנו ועוזר לנו לנצח במלחמה הגדולה.

מוסיף והולך

יש רמז שאני מאוד אוהב אותו, ידוע שבית שמאי ובית הלל נחלקו האם ביום הראשון של חנוכה מדליק נר אחד ובשני שתיים וככה "מוסיף והולך", או שביום הראשון שמונה וביום השני שבע וככה "פוחת והולך", והרי הלכה כבית הלל שמוסיף והולך. אז אומרים שיש כאן רמז נפלא, יש דרך בעבודת השם שכל הזמן עובדים על "פוחת והולך" – להפחית מהטומאה, להפחית מהדברים הלא טובים, אבל יש דרך שיותר משקיעים ב"מוסיף והולך", עוד להתחזק בדברים טובים, ועוד, ועוד, מה שנקרא "ללכת בדרך חיובית", במקום לחשוב כל הזמן באיזה דבר נוסף אני לא בסדר, אז לחפש איזה דבר נוסף אני יכול לקבל על עצמי בכדי להיות עוד יותר טוב.

וזה מה שהשם רוצה, ובפרט בדורות האחרונים שירדה חולשה גדולה לעולם, אם מדברים היום על מה שלא טוב, אפשר פשוט להישבר חס וחלילה, החכמה היא לדבר על מה שכן טוב לראות את הטוב ולחפש עוד טוב.

התפילות, אז נבקש שנדע במה להתחזק, ונתחזק, ונחזיק מעמד בחיזוקים למשך כל השנה כולה.

נזכור שהכל מתחיל עם פך אחד קטן, הכל מתחיל עם התחלה אחת טובה, כי כמו שהיצר הרע מבקש פתחו לי פתח קטן ומשם הוא רוצה חס וחלילה להשתלט על הכל, ככה גם הקדוש ברוך הרי אומר "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם", רק תתחילו להתחזק, רק תגלו רצינות, תגלו שיש לכם רצון, וכבר השם יתברך יחבר אותנו אל הקדושה, "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו". אז שלא נפסיק להתפלל, על הכלל ועל הפרט, על הרוחניות ועל הגשמיות, ושנקבל קבלות טובות, ונחזיק בהם מעמד. וכמובן, אור המנורה רומז על אור התורה, אז בוודאי בחנוכה נתחזק בעזרת השם בעמל התורה, וניצול הזמן. נזכור ששמן זית זך יוצא מעמל, בלי שסוחטים לא יוצא שמן, צריך לעמול, צריך מסירות נפש. לא לחינם אפילו שזית קשה לשכחה הרי ששמן זית הוא מסוגל לזכרון, כי זה דבר שעמלים עליו, וזה רומז לנו: אתה רוצה לזכור? אתה רוצה להתחבר לתורה? תעמול! שום דבר לא בא בקלות. "חינם שווה חינם". מה שבא עם קשיים, דבר שהתאמצת בשביל להשיג אותו, או שילמת הרבה בשביל לקנות אותו, לזה אתה מחובר באמת. זה מה שתמיד יישאר אצלך. מה שקיבלת במתנה אולי עוד יום אחד תוותר עליו.

מתי שותים לחיים

תארו לעצמכם משפחה שחוזרת לביתם אחרי שבשבת שהו במקום אחר, הם באים

ברגע שראיתי שהיהודי הדליק נר חנוכה אחזתני רעדה, כי נזכרתי לפני עשרים וחמש שנה שהאבא שלי הדליק את החנוכייה ונתמלאתי רחמים, ולכן לכו לחיים טובים ולשלום..."

הרי לנו את גודל מעלת נר חנוכה, עשרים וחמש שנה קומוניסט. ובכל זאת נר חנוכה "חימם" את ליבו ונזכר מהאבא, ולכן ציוו רבותינו להדליק נר חנוכה על פתח ביתו מבחוץ כדי לחמם ולהאיר בליבו של כל יהודי ויהודי ולחזקו באמונה, ופך השמן הטהור מתגלה לנו בכל שנה ושנה ומתמלא בשמן זך וקדוש בליבותיהם של צעירי ישראל, ואור זה יאיר את חשכת הליל של דורנו זה- לקרבם לתורה ולמצוות (מובא בספר

"הבית היהודי" מועדים עמ' 112).

ראיתי פעם שמסבירים שאפילו שבדרך כלל אין שכינה שורה למטה מעשרה טפחים, את נרות חנוכה יש מצוה מן המובחר לשים דווקא למטה מעשרה טפחים, ורק שיהיה מעל שלושה טפחים, למה לשים את החנוכייה כל כך נמוך? לרמז לנו שבחנוכה יש קדושה אפילו במקומות הנמוכים ביותר, גם לשם מגיע האור של חנוכה. ואם אפילו למקומות הכי נמוכים מגיע האור של חנוכה, אז אנחנו בוודאי יכולים לנצל את הזמן הזה להתחזק מאוד מאוד.

יש לך דברים שרצית פעם להתחזק בהם? ניסית וזה לא בדיוק הלך? עכשיו זה ההזדמנות שלך! פשוט לחטוף! לחטוף "אורות", ובעזרת השם זה ישפיע עלינו לכל השנה, עכשיו נתחזק, כשזה יותר קל, וגם נתפלל להשם, הזמן מסוגל מאוד לקבלת

טובים בחיים, לכל הפחות כמו הפך הקטן, אם נשמח ונודה עליהם, הקב"ה ישפיע עלינו עוד הרבה דברים טובים. ודבר זה אף רמוז במצות הדלקת הנרות בתחילת הלילה, להראות לנו איך מקצת מן האור דוחה הרבה מן החושך, אם מתמקדים באור ושמחים בחלקנו, אזי גם אם עדיין יש הרבה חושך, סופו של האור לנצח ולהשפיע עלינו אורה גדולה. חנוכה הוא החג שמלווה אותנו לאורך כל הגלות ומחזק אותנו להחזיק מעמד מול חושך הגלות, ואיך נחזיק מעמד? רק על ידי שנחפש את מקצת מן האור, נודה עליו ונשמח בו.

וזו הייתה אף דרכו של יוסף הצדיק ע"ה עליו אנו קוראים בשבועות אלו. אומרים חז"ל שכאשר יוסף ירד למצרים סובבו מן השמים שבאופן חריג נשאו אתם הישמעאלים רק בשמים ולא נפט כדרכם, וזאת בכדי שלא יצטער אותו צדיק מריח הנפט. ונשאלת השאלה, אדם שנחטף ונמכר לעבד על ידי אחיו, הוא לא יודע לאיזה "גיהנום" הוא עומד להיכנס והאם אי פעם יזכה לצאת משם, האם במצב שכזה כל כך אכפת לו אם יש בדרך ריח של בשמים או של נפט?

ראיתי מבארים בזה (בספר "נפלאות התורה" עמ' 242) שמשמים ידעו שיוסף הצדיק דרכו לחפש תמיד את נקודת האור שבתוך החשיכה ולשמוח בה, ולכן דאגו שיזכה בדרך לריח של בשמים, וכך הוא ישמח עם נקודת האור, שהנה לפחות יש בדרך ריח של בשמים. וזו הדרך הטובה ביותר להחזיק מעמד גם בזמנים קשים. לחפש את נקודת האור ולהתמקד בה, בהודיה להשם ובשמחה בחלקו.

לפתוח את הדלת ומגלים שהדלת כבר פתוחה, גנבים פרצו לבית במשך השבת, ופשוט הותירו אחריהם מראה מזוויע, כל הרהיטים הפוכים, הם אפילו פירקו להם חלק מהבלטות, הגנבים חשבו שהם החביאו שם דולרים... אי אפשר לתאר את הכאב העצום, זו תחושת השפלה ותסכול נוראי, והנה אבי המשפחה ניגש למטבח ההפוך וגילה שאפילו העוגיות נלקחו מהארון, הבית פשוט ריק, אלא שלפתע אורו עיניו, הוא מצא בקבוק יין קטן, כזה שנותנים במשלוחי מנות של פורים, והאבא פשוט פרץ בריקוד של שמחה, ברוך השם, לפחות יש לנו קצת יין... והוא הזמין את כולם לשבת ולשתות אתו "לחיים", אלא שאז נודע לו שגם הכיסאות נגנבו, האב לא וויתר על ה"לחיים" והוא התעקש לשתות לחיים בעמידה. מה אתם אומרים? נשמע לכם הגיוני? לא כל כך...

אז איך נבין את הכוהנים הקדושים שנכנסו לבית המקדש שחולל בידי היוונים, המראות היו מזעזעות במיוחד, הכל היה שבור ומטונף, ולפתע אורו עיניהם... הם מצאו פך קטן של שמן... רבותי! איך בכלל שמתם לב לפך הזה בתוך כל הזוועה? ואיך אתם מתעקשים להדליק אתו נרות בשעה שהכל מלא בטומאה וטינופת?

אלא מאי, זה בדיוק הסוד של חנוכה: לחפש את מקצת מן האור.

כי הדברים הגדולים מתחילים ב"פך קטן", אם תשמח עם ה"פך הקטן" תזכה לקבל עוד הרבה נסים ונפלאות. וזו ההודיה המתבקשת מאתנו בפרט בימי החנוכה, לחפש בתוכנו את ה"פך הקטן", לשמוח בו ולהודות להשם עליו, לכל אחד יש דברים

של קדושה לאורך כל הגלות. חנוכה הוא החג שבא להאיר את חשכת הגלות, ולתת לנו "נקודת אור" בתוך חושך הגלות. זה הזמן להתחזק

בחנוכה כולם "מהדרים", "הדר" זה סימן של יופי, כ"פרי הדר", כולנו מחפשים להיות יפים יותר ברוחניות, לא רק לקיים מצוות אלא גם להיות נקיים מבחינה רוחנית. שהקב"ה יוכל להתגאות בנו. "מהדרים" מלשון "הדר", רומז גם על עבודת התשובה, "הדר" בארמית זה "חוזר" כמו "הדרן עלך", בחנוכה כולם חוזרים בתשובה, שכן הוא זמן סיום הימים הנוראים. "מהדר" זה בארמית גם "מחפש" ובחנוכה כולם מחפשים – עושים חשבון נפש, וגם מחפשים עוד נקודות אור, וכן נקודות זכות על כלל ישראל.

אמרו צדיקים זי"ע שהאור המתגלה בחנוכה הוא אור התורה, אור התורה שבעל פה, שזה היה קדושת וסגולת המנורה, וזהו האור הגנוז המתגלה בחנוכה, האור שנגנו בתוך התורה הקדושה. אם כן ברור שעל ידי ההתחזקות בלימוד התורה בימי החנוכה זוכים לקבל את האור המתגלה בימים אלו, אשר ילווה אותנו בכל ימות השנה. עוד גילו הצדיקים זי"ע שימי החנוכה הם "עת רצון" לקבלת התפלות, ובפרט לאחר הדלקת הנרות, נתפלל שנדע מה זה חנוכה, נתפלל שנזכה לנצל את חנוכה כמו שצריך, ונתפלל שנזכה להאיר לכל העולם, ושבקרוב ממש נזכה ליהנות מאורו של משיח.

יהי רצון ונצל את הימים הללו ונזכה בזכות ההתחזקות לגאולה וישועה, כימים ההם בזמן הזה.

להתרומם לפחות מעט

נר חנוכה מצוה להדליקו מעל שלושה טפחים ועדיף להדליקו בתוך גובה עשרה טפחים, דבר זה מרמז לנו על מהותו של נר חנוכה שבכוחו להגיע גם למקומות כל כך נמוכים ולהאיר שם קדושה, וגם במקומות שקשה להשפיע קדושה בשאר ימות השנה הרי שבחנוכה יש יותר אפשרות להביא גם לשם את האור האמיתי, אולם כל זאת בתנאי שמתרוממים מעט מהקרקע, אם עושים מאמץ קטן להתקרב לקדוש ברוך הוא אז הקב"ה יורד אלינו, ועוזר לנו לעלות עוד יותר...

שימו לב, הנס הרי היה במציאתו של פך אחד קטן שנשאר בטהרתו, וכי זו סיבה לשמחה? הרי כל הכדים הגדולים נטמאו על ידי היונים? אבל כן! אנחנו לא מזלזלים אפילו בפך אחד קטן, לכל דבר יש חשיבות, ואפילו מעשה טוב מאד קטן בכוחו לשמח את הקב"ה. הקב"ה שמח גם עם פך אחד קטן: גם עם קצת יהודים שמתעקשים לעשות רק את רצונו יתברך, אפילו שאחרים עדיין לא עושים את רצונו, אבל לפחות יש לו נחת מהפך הקטן שמתאמץ להישאר טהור...

מדליקים את נר החנוכה בלילה ושמים לב איך שאפילו נר קטן אחד יש בכוחו להאיר הרבה בתוך החשיכה, אנו בחשכת הגלות, לא נזלזל בכל נקודת אור שנמצא, ונעשה מאמץ להאיר גם לאחרים, כי קצת מן האור דוחה הרבה מן החושך. חנוכה הוא החג האחרון שתקנו לנו חכמים, והוא החג האחרון שיהיה לנו עד בא משיח, כי ראו חכמים שיש לחנוכה כוח להשפיע עלינו אור

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' אברהם אריה
בן ר' מאיר שלמה פיגה זצ"ל
נלב"ע ז' כסלו תשפ"ג

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' יקותיאל דב
בן ר' יחזקאל הלוי פרידמן זצ"ל
נלב"ע כ"ב אלול תשפ"ב

לעילוי נשמת

רבי יוסף בן חנינה דויאב ז"ל

לעילוי נשמת

רחל בת אדוניהו ז"ל

זכות זיכוי הרבים לטובת נשמת האדמו"ר מנדבורנה
הרה"ק רבי יעקב ישכר בער
בן הרה"ק רבי חיים מרדכי זצוקללה"ה זי"ע
נלב"ע ז' אדר תשע"ב
לזכות התורם, לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

לרפואת
אליהו בן רחל

לרפואת
רחל צפורה פייגא בת ציונה
צירל דבורה

לתרומות והנצחות נא לפנות

0527-608955 \ 08-9743208